

Одповідь

Яків Щоголів

Іде юнак дорогою,
Питає могили:
"Ой де ж вони — степи твої,
Що тут зеленіли?"

Ой де ж тая трава росла,
Що коні ховались;
Кущі того чорнобилю,
Що з вітром кохались?"

На спит його озвалася
Висока могила:
"І я колись у розкошах
Жила й зеленіла.

Дощі в мене з віків лили
І сонце палило;
Ані дощем, ні спекою
Та й не ворушило!

Прийшли свої одшукувать,
Чого не поклали;
Нутро моє порізали,
Верхи карбували.

Знайшли горщик пощерблений,
Уламочок стрілки,
В труні кістяк запорожця
Та пляшку горілки.

Дивилися на знахідку,
Плечима здвигали;
Та й випили горілочку,
Кістки ж пошпурляли;

А йде пора, що й всю мене
Колись розкопають:

Отак воно, юначенько,
Й степи пропадають!"